

Camino Mozarabe de Santiago

wandeltocht van Malaga naar Merida

door Jan Aartsen en Jac de Bruin

Fase 1: 13 april – 21 april 2018

Fase 2: xxxxx

Camino Mozarabe de Santiago 2018

De Camino Mozarabe is in 1999 bewegwijzerd en begint in Malaga en sluit aan op de Ruta de la Plata bij Merida.

Niet alleen Malaga is een startpunt. Ook Granada en Almeria zijn startplaatsen. De routes komen in Baene bij elkaar.

Wij zullen de route lopen van Malaga naar Merida en dit in 2 fases doen.

De eerste fase is van Malaga naar Cordoba, 227 kilometer. De tweede van Cordoba naar Merida is ca. 265 kilometer.

De route is over het algemeen goed gemarkeerd. Het zijn de traditioneel geel geverfde pijlen, betonnen zuiltjes met daarop het logo en houten paaltjes met een sticker, met op de bovenzijde een gele pijl. Bij een kruising staat hetzelfde paaltje met aan de bovenzijde een geel kruis. De route wordt door vrijwilligers onderhouden.

De eerste dag hebben we enkele keren een fout gemaakt, omdat wij het kruis, op de bovenzijde van de paal, niet als zodanig herkenden. Nadien hebben wij deze fouten niet meer gemaakt. In dagboeken van anderen constateerde ik, dat het bij anderen soms dagen duurde, voordat men het begreep. Wij, Jac en ik, lopen in april het gedeelte van Malaga naar Cordoba en hopen in het najaar het tweede gedeelte te lopen. Het eerste deel hebben we in 9 dagen gewandeld. Met de heen-

en terugreis totaal 12 dagen.

De route wordt niet vaak bewandeld. Tijdens onze wandeling hebben we regelmatig een Belgisch echtpaar ontmoet en in de eerste herberg nog 5 anderen met verschillende nationaliteiten. Daarna hebben we niemand meer gezien.

De overnachtingsplaatsen zijn redelijk. Jac en ik hebben regelmatig gebruik gemaakt van hostals.

De route.

We lopen tijdens het eerste deel van Malaga naar Cordoba. De route is inspannend en zelden vlak, alleen de etappe van Lucena naar Dona Mencia, Via Verde genaamd, is redelijk vlak. Dit deel is een pad, dat aangelegd is over een spoorlijntje met asfalt. Dit pad is totaal 58 kilometer lang. Wij lopen 25 kilometer over dit pad.

Het wandelen gaat in hoofdzaak over oude, rustige paden en rustige secundaire wegen. Er wordt veel door en tussen de olijfbomgaarden gewandeld.

Wij gaan voor het eerste deel in april, omdat het na mei tot en met september veel te warm is.

Belangrijke bezienswaardigheden tijdens het eerste gedeelte zijn: de Kerk Santiago in Malaga, El Torcal en de Mezquita in Cordoba. Verder de leuke kleine dorpjes met vriendelijke mensen.

Interessante steden zijn: Malaga, Antequera, Lucena en Cordoba.

Dag 0. 12 april 2018. Etten-Leur – Malaga.

Het is voor mij heel vroeg opstaan. Om 2.30 uur staan Victor en Jac voor de poort. Victor is zo vriendelijk ons naar het vliegveld in Brussel te brengen.

Om 6.05 uur stijgen we op. Er is, behoudens vrachtverkeer, geen verkeer op de weg.

Om 4.00 uur staan we op het vliegveld. We zijn ruim op tijd.

Het is erg druk bij het inchecken naar Malaga. Hier worden onze rugtassen gewogen. Mijn tas weegt 8,5 kilogram. De tas van Jac weegt 11 kilogram.

Toen ik voor de eerste keer vertrok, in 2006, woog mijn tas 13 kilogram.

Ik heb nu alle eventualiteiten thuis gelaten. Dat scheelt een paar kilogram. Alle spullen, die Jac mee neemt, zijn een paar maten groter dan van mij.

Exact 6.05 uur stijgt het vliegtuig op. Het is ca. 2,5 uur vliegen naar Malaga.

In het vliegtuig is het benauwd en de beenruimte is erg beperkt.

Om 8.30 uur landen we in Malaga. Als we bij de band arriveren, komen ook onze rugtassen met de loopband aan.

Buiten staat de bus naar Malaga gereed.

Om 10.30 uur zijn we in Malaga. We gaan eerst koffie drinken en wat eten.

Daarna gaan we naar de Jacobskerk. We krijgen de eerste stempel in onze *Credencial*. We maken enkele foto's van de

kathedraal.

Jac en ik weten nog goed de weg in Malaga. In november zijn we hier geweest voor de Caminito del Rey.

We brengen onze tassen naar het hostel en gaan een broodje eten.

De rest van de middag besteden we aan het uitzoeken van de bus terug naar het vliegveld op 23 april.

Het eerste stukje van de route tot het hostel lopen we vanmiddag al. Dan hoeven we morgen niet terug naar de Kathedraal.

We lopen door de Calle Granada, Calle Santa Maria, Plaza de Construcion, Calle Campania en Puente de

la Arora over de droog liggende rivier Rio Guadalmedina. Dan komen we op Calle Marmores.

Aan het eind van de middag lopen we naar het hostel, ook gelegen aan de Calle Marmores.

De eerste 5 kilometer voor morgen hebben we al afgelegd. De start is bij de Jacobskerk en het hostel ligt aan de route.

We hebben een 2 persoonskamer met 2 bedden. De kamer is niet groot, maar wel netjes. Het is maar voor een nacht en de prijs is billijk.

We maken onze tas gereed voor morgen.

Morgen wordt regen verwacht, maar na morgen wordt het beter.

Om 18.00 uur gaan we eten.

We gaan op tijd naar bed, want afgelopen nacht hebben we allebei slecht geslapen.

Morgen gaat het weer beginnen en lopen we hopelijk naar Almogia.

=====

Dag 1: 13 april 2018. Malaga – Almogia: 24 km.

Vannacht heb ik goed geslapen. Ik had nog wat goed te maken.

Om 7.30 uur vertrekken we. We vervolgen de Calle Marmoles.

We passeren een bar, waar we kunnen ontbijten.

Terwijl we een croissant verorberen, komt een Belgisch echtpaar binnen. Ze komen uit Hoegaarden en lopen vandaag ook naar Almogia. Ze heten Robbert en Christiane.

Na het ontbijt vervolgen we onze “weg”.

We lopen over een breed trottoir naast een drukke verkeersweg. We passeren een benzinestation. De benzine kost hier €1,34. Dat is wel €0,30 goedkoper dan bij ons.

Op deze weg begint het al flink te stijgen. Het is misschien wel een voorbode van wat ons vandaag nog te wachten staat. We passeren het Universiteits Hospital. Het is een groot ziekenhuis.

Om 9.15 uur lopen we nog steeds op dezelfde weg. Het zou ca. 7 kilometer duren, alvorens we deze weg verlaten.

We komen in het voorstadsje Puerto de la Torre.

Tot nu hebben we nog geen aanwijzingen gezien. Volgens mijn informatie moeten we linksaf. Dit zou duidelijk aangegeven zijn.

In het plaatsje Puertosol moeten we linksaf, na het Collegio Europa. Het is duidelijk aangegeven met een schelp en het logo van de Camino Mozarabe.

Hierna zien we veel aanwijzingen. Soms staan ze zo aangegeven, dat het verwarrend is. Hier moeten we nog aan wennen.

We passeren de laatste huizen. Heerlijk. Het wordt hier veel rustiger.

We lopen over een zandpad, richting een grote verkeersweg, die we moeten passeren.

Ik zie hier de eerste eucalyptusbomen. Op de achtergrond zien we de eerste bergen verschijnen. Die richting moeten we uit. Het heeft hier de afgelopen dagen veel geregend. Er staan grote plassen op het pad. Een automobilist wijst ons op een tunneltje onder de weg, waar we

door moeten.

Na wat improviseren komen we bij het tunneltje. Het begint behoorlijk te regenen. Ik trek meteen mijn poncho aan. Jac wil nog even wachten tot hij nat is. Hierna zien we geen markeringen meer. We gaan nu op de GPS checken.

In de verte zien we een plaatsje, waar we heen moeten. Het is het gehucht San Joaquin. Het is niet meer dan een paar huizen. Dan lopen we door naar de plaats La

Junta de los Caminos. Het regent nog steeds. Op mijn telefoon zie ik, dat het de rest van de dag blijft regenen. In La Junta de los Caminos is een bar, waar we koffie kunnen drinken. Als we buiten komen is het droog. Dus de poncho kan weer opgeborgen worden. We lopen het dorp uit en zien de bergen voor ons liggen. Het is nu nog 12,5 kilometer naar Almogia. Volgens mijn

informatie wordt het nog flink klimmen vandaag.

We lopen naast een verkeersweg en moeten dan over een brug.

Het gaat weer regenen en ik trek mijn poncho weer aan. Jac wil weer even wachten.

We hebben steeds mooie uitzichten over de bergen met vele witte dorpjes. Het gaat steeds op en neer. Het is nog niet zo zwaar voor mij.

We komen langs akkers met amandel- en olijfbomen. Ook staan er regelmatig palmbomen.

We lopen over een brug over de Rio Campanillas. De rivier staat droog. Volgens mij staat deze rivier altijd droog.

We komen op een veldweg tussen akkers met citroenen.

We krijgen nu een lastige heuvel over rotsblokken en puin. Het blijft regenen.

We zoeken een schuilplek om te schuilen en te eten.

We komen bij een huis met een groot overstek. Er zitten een paar mannen onder. Ik vraag of dit een bar is. Het is geen café of bar, maar we mogen wel even schuilen.

Als we wat eten, krijgen we wat te drinken.

Er zijn 3 mannen bezig met het schoonmaken van vogels. Misschien kwartels.

Na 30 minuten gaan we verder. Het regenen is minder geworden.

Een man wil ons een alternatieve route naar Almogía wijzen, omdat deze minder lastig zou zijn.

Wij volgen toch de route uit het boekje. Het is

inderdaad een lastige route. Steeds klimmen over moeilijke paden. Soms gebruiken we de GPS, omdat de aanwijzingen niet altijd duidelijk zijn.

Voor Almogía hebben we weer een steile klim over Montes de Málaga. Jac blijft zo nu en dan wat achter.

Langs de route staan veel bouwvallen van buurtgemeenschappen. Soms staan er nog slechts enkele overeind.

In de verte zien we een dorp met allemaal witte huizen.

Na het nodige klimmen en dalen komen we aan de rand van Almogía.

In het dorp is een bar. De cafébezoekers kijken verbaasd, als wij doornat binnen komen, maar ze zijn wel vriendelijk.

De barvrouw wijst ons de weg naar de albergue. In de stromende regen lopen we erheen. Om ca. 16.00 uur zijn we er.

Er zijn 8 slaappleatsen, waarvan er 5 zijn bezet. Er is een Fins echtpaar, dat alleen Fins praat, een Fransman en 2 Canadezen.

Het ziet er niet helemaal fris uit. De verwarming is aangestoken. Het is erg warm.

Na het douchen gaan we in een bar schrijven en wat eten.

Om ca. 20.00 uur zijn we overal mee klaar en lopen terug naar de albergue, waar we meteen gaan slapen.

=====

Dag 2: 14 april 2018. Almogia – Villanueva de la Concepcion: 20 km.

We ontbijten in de bar, waar we gisteravond gegeten hebben.
Om 8.00 uur gaan we op pad.

We moeten meteen een bergpad op. Het is meteen klimmen. De temperatuur is ca. 8 graden, maar de zon schijnt volop achter de bergen. Het wordt mooi weer vandaag. Het is een smal pad tussen lang nat gras. Er staan regelmatig aanwijzingen. Het is wisselend steil klimmen en dalen.

We lopen tussen olijf- en amandelbomen.

Om 9.00 uur komen we bij een verkeersweg. Hier staan geen aanwijzingen meer. Op een kaartje zien we, dat we even de verkeersweg moeten volgen en dan weer op de route kunnen komen.

Het blijkt, dat we toch een verkeerde keuze hebben gemaakt.

Met behulp van de GPS komen we weer terug op de route.

Hier ontdekken we, dat we de gele pijl op de paalkop moeten volgen. Een geel kruis betekent, dat dit niet de juiste route is. We hebben 30 minuten verloren door deze foute aanname.

Er staat een bordje, waarop staat, dat het nog 14,5 kilometer is naar Villanueva de la Concepcion.

Het is heerlijk wandelweer.

De zon schijnt volop.

Om ca. 11.00 uur zien we in de verte een grote plaats liggen met allemaal witte huizen. Het is nog wel 14 kilometer.

We lopen over paden tegen berghellingen. Je kunt zien, dat het veel geregend heeft. Er staan veel plassen en het pad is modderig.

We komen bij een riviertje, waar we doorheen moeten. We kijken links en rechts. Er is geen andere mogelijkheid dan er doorheen.

Er liggen wat grote stenen. We komen aan de overkant, maar niet zonder natte voeten.

Het Canadese echtpaar komt ook aan de overkant, maar dan met volle schoenen.

We lopen verder over een modderpad.

We gaan in de berm wat eten.

Regelmatig komen mensen uit de bosjes. Ze hebben allemaal groene asperges. Dat moet hier een delicatessen zijn.

Op een bordje zien we, dat het nog 8,9 kilometer is. Het valt tegen, dat het nog zo ver is.

In de verte zien we steeds Villanueva liggen. Het lijkt niet ver, maar het geeft een vertekend beeld. Het is nu bijna 12.00 uur. Het weer is prima. Het is ca. 17 graden. Het is steeds heuvelachtig en het is vermoeiend. Het pad is door de vele regen zacht geworden en het leem blijft aan je schoenen plakken, wat het lopen niet gemakkelijk maakt.

In de verte zie ik een asfaltweg. Daar kunnen we misschien onze schoenen schoonmaken.

We komen bij de rivier El Campanille. We moeten er weer doorheen. Hier zijn geen stapstenen. Een paar meisjes maken steeds foto's. Ze vinden het wel grappig.

Ik trek mijn schoenen en sokken uit en loop door het water. Het water is wel erg koud.

Aan de overkant maak ik mijn voeten droog en we lopen naar de asfaltweg.

Bij de asfaltweg moeten we linksaf.

Voor ons zien we weer de plaats Villanueva de la Concepcion liggen.

Een mevrouw zegt, dat het nog 8 kilometer is. Dat valt toch weer tegen.

Het is een gevaarlijke weg.

De auto's scheuren langs ons heen. We lopen toch 5 kilometer langs deze weg.

Als we deze weg verlaten, is het nog ca. 3 kilometer.

Het Belgische echtpaar, Robbert en Christiane, loopt voor ons.

Om ca. 14.00 uur zijn we in Villanueva. We gaan naar bar Godoy. Hier zou de sleutel van de albergue verkrijgbaar zijn. De sleutel is hier niet. We hebben honger en eten hier wat. De barkeeper wijst ons de weg naar de

albergue. Als we in de herberg aankomen, zijn de Belgen reeds aanwezig.

Het is erg koud in de herberg. Ik ga douchen en kleren wassen. We kunnen de kleren in de zon te drogen hangen.

Om 16.30 uur gaan we inkopen doen voor morgen, want morgen is het zondag.

Dan zijn praktisch alle winkels gesloten.

We gaan in een bar schrijven. De Belgen en de Canadezen zitten hier te eten. Als we klaar zijn met schrijven, eten wij hier ook.

Als we terug in de herberg zijn, maken we nog een praatje met de Belgen.

Om ca. 21.00 uur gaan we slapen. Het is nog steeds erg koud.

=====

Dag 3: 15 april 2015. Villanueva de la Concepcion – Cartaojal: 23 km.

Als ontbijt nemen we een paar cakejes met limonade.

We vertrekken om 8.00 uur. De zon schijnt wel, maar toch is het maar 6 graden.

In het dorp is al een bar open. We drinken 2 heerlijke warme café con leche grande.

Als we buiten Villanueva komen,

moeten we meteen weer klimmen.

We lopen onder aan de helling van de El Torcal. El Torcal is een mooi natuurgebied vanwege de merkwaardige rotsen en rotspieken. Het lijkt alsof de stenen door

iemand zijn gestapeld.

Het is een hoge bergketen, die we vandaag moeten beklimmen.

We lopen tussen olijfbomen.

Er waait hier een strakke, koude wind. Het stijgt behoorlijk. We moeten naar een hoogte van ca. 1000 meter.

We krijgen een prachtig uitzicht over de lager gelegen gebieden en ook over Villanueva, als we terug kijken.

Om ca. 9.00 uur lijkt het alsof we van de El Torcal vandaan lopen.

De boerderij La Alhada is een ruïne en misschien wel 100 jaar oud. In Spanje ruimt men bouwvallen niet op. Men laat ze gewoon staan.

Het pad, waar we over lopen is een puinpad. Het is goed beloopbaar.

We lopen toch weer richting van El Torcal.

Uiteindelijk moeten we door een bergpas.

De wind wordt steeds venijniger en kouder. De zon schijnt volop. Dit scheelt nog een beetje.

We verlaten het puinpad en lopen over een graspad richting de bergen. Het graspad wordt erg modderig. Soms moeten we over stapstenen lopen om natte voeten te voorkomen. Ondanks de gladde stenen, lukt het ons de schoenen droog te houden.

Naast het pad zien we alleen graanvelden. Tegen de berghelling zien we een paar witte huisjes. Wie wil hier wonen, zo ver van de bewoonde wereld?

Om ca. 10.30 uur gaan we uit de wind zitten, achter een paar grote rotsblokken om wat te eten. We hebben stokbrood met kaas. Het smaakt heerlijk.

Achter de bergen zien we grijze wolken. Ik hoop niet, dat we ook nog regen krijgen. Het waait hier heel hard en het wordt steeds kouder.

Om ca. 11.30 uur zijn we op het hoogste punt.

Het lijkt hier wel een maanlandschap. Grillige grijze rotsen en overal liggen er grote stenen. Het is erg mooi om te zien.

We lopen door de pas. De Puerto de la Escaleruela. De pas is een brede doorgang door de bergen.

Na de pas gaan we dalen over een pad van grote stenen. Het is oppassen, want naast het pad is het ravijn. Dus voorzichtig!

Het pad gaat steil naar beneden. Dit pad is niet zo geschikt, als je hoogtevrees hebt.

In een korte tijd wordt 500 meter gedaald.

Het pad is bezaaid met stenen.

Als we beneden komen, zien we een bord, waarop staat, dat het nog 4,1 kilometer is naar Antequera.

Het wordt veel vlakker. Het daalt nu licht. Het is nu ca. 12.00 uur.

We verlaten het puinpad en komen op een graspad tussen graanvelden. Om ca. 13.00 uur zijn we in Antequera. We gaan eerst wat eten op het Plaza del Portichuelo. Ik neem een ensalada met brood. Tijdens het eten overleggen we, wat we gaan doen. Het is het nog 11,5 kilometer.

Als we om 14.00 uur zouden vertrekken, zijn we om ca. 18.00 uur in Cataojal en dan moeten we weer terug naar Antequera, want in Cataojal is geen slaapplek.

We besluiten de eerste 5 kilometer met de taxi te gaan en het restant te lopen.

Om 14.20 uur zet de taxi ons af op de plaats, waar we verder willen lopen naar Cataojal.

Het weer is prima. Het is ca. 20 graden. Het is hier ca. 15 graden hoger dan in de bergen en nagenoeg geen wind.

We lopen tussen olijfboomgaarden. Zover je kunt kijken, zien we alleen olijfbomen, zowel links als rechts.

In de verte zien we, tegen de kalkheuvels met alleen witte huisjes, Catoajal liggen. Als we in het dorp komen, zoeken we vrij snel restaurant *Casa Caro*.

We bellen de taxichauffeur, dat we zijn gearriveerd. We drinken wat en wachten op de taxi.

Om 16.00 uur arriveert de taxi, die ons naar Hostal El Toril in Antequera brengt.

We spreken met taxichauffeur af, dat hij

ons morgenvroeg om 7.00 uur ophaalt en weer naar *Casa Caro* brengt in Cataojal. We hebben een mooie kamer. Het is hier veel beter dan in de ijskoude herberg van gisteren

Om 18.00 uur gaan we eten.

Om 19.15 uur zijn we weer in het hostel en om 21.00 uur liggen we in bed.

=====

Dag 4: 16 april 2018. Cataojal – Cuevas Bajas: 25 km.

Om 7.00 uur haalt de taxi ons op en brengt ons weer naar Casa Caro, waar we gisteren geëindigd zijn.

Om 7.30 uur zitten we aan het ontbijt en om 8.00 uur gaan we op pad naar Cuevas Bajas.

Het is koud en vóór ons hangen donkere wolken aan de hemel.

We lopen de eerste 5 kilometer over een rustige asfaltweg.

De weg loopt weer tussen eindeloze olijfboomgaarden. Zover ik kan kijken, zie ik in alle richtingen alleen maar olijfbomen.

Het is erg winderig en ijsig koud. Het is 8 graden. Volgens de computer wordt het vanmiddag warmer.

Het enige wat hier indruk maakt zijn de vele sanitaire stops van Jac.

We verlaten deze weg na 5 kilometer.

Het pad loopt weer tussen de olijfbomen.

Om ca. 9.30 uur zijn we op het hoogste punt van het deel van de route naar Villanueva de Algaidas. Dit is op ca. 750 meter hoogte. We gaan nu flink dalen. De taxichauffeur vertelde, dat in het gebied tot Sevilla praktisch alleen olijfboomgaarden zijn. We lopen over een

breed pad. Dit loopt prima.

In de verte zien we Villanueva de Algaidas liggen. Er staan hoge schoorstenen, die zwarte rook uitstoten.

Tussen de bomen lopen we enigszins uit de wind.

Als we in Villanueva zijn, ruiken we de stinkende rook van de schoorstenen.

We zijn om ca. 11.00 uur in Villanueva en hebben dan

ca. 13 kilometer afgelegd.

We gaan koffie drinken.

Om ca. 11.30 uur gaan we verder.

Nu gaan we richting Cuevas Bajas, onze overnachtingsplaats. Hier zou een mooie herberg moeten zijn. Het is nu nog ca. 12 kilometer.

Buiten Villanueva zien we vlakbij het plaatsje La Atalaya.

We komen in een breed rivierdal, de Arroyo de las Huertas. Het lijkt op een vuilstort, waar we doorheen moeten.

Het vuil is minder zichtbaar door de weelderige plantengroei.

Het is een lastig pad, dat op en neer gaat. Onder ligt de bedding van de rivier, die bijna droog staat. Tussen de plantengroei staan veel bloemen.

Om boven te komen is het een flinke klauterpartij over stenen, niet ongevaarlijk. We moeten ons vasthouden aan een hekwerk om

niet naar beneden te vallen.

We komen uit op een zandpad, dat leidt naar het dorp La Atalaya naast de rivierbedding. We horen hier veel vogels fluiten.

Bij het gemeentehuis gaan we op een bank zitten en eten een zelf gemaakte sandwich met kaas.

Om ca. 13.00 uur gaan we weer verder.

Buiten het dorp komen we weer tussen de olijfbomen en is het weer klimmen.

De temperatuur is gestegen tot boven de 20 graden. Heerlijk. Het blijft veel klimmen en soms een beetje dalen.

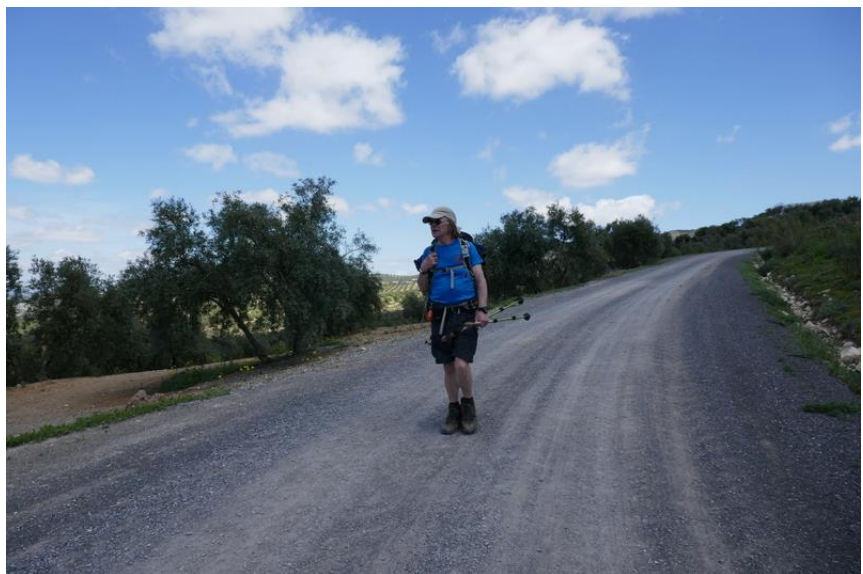
Om ca. 13.30 uur zijn we op het hoogste punt van vanmiddag. Het is ruim 700 meter. We moeten flink dalen en we zien Cuevas Bajas al liggen.

We schatten, dat we er om ca. 15.00 uur kunnen zijn. Het is constant dalen. We moeten steeds afremmen, want het gaat steil naar beneden.

We komen door een paar gehuchten, waaronder Aldea de Cédron, Mirador de Cédron en El Mirador del Cerro de la Cruz. Tegen 15.00 uur zijn we in Cuevas Bajas. In het dorp moeten we een paar keer naar de albergue vragen. We kunnen de sleutel

ophalen bij Bar Tony. We drinken hier wat. De herberg is erg netjes. Wij zijn weer de enigen. We gaan douchen, kleren wassen en bij Tony schrijven onder het genot van een brandy. Als we overal mee klaar zijn, eten we wat bij Bar Tony. Het is koud in de herberg. We experimenteren wat met de airco. Uiteindelijk wordt het warmer.

Er zijn 6 bedden. Wij zijn de enige slapers.

Om ca. 21.00 uur gaan we naar bed. Wij zijn nog steeds de enige pelgrims.

=====

Dag 5: 17 april 2018. Cuevas Bajas – Lucena: 27 km.

In deze herberg kun je donativo betalen. Wij vinden deze herberg € 10,- per persoon waard. Dit bedrag doen we in de brievenbus.

Om 7.30 uur gaan we ontbijten in Bar Tony.

We eten geroosterd brood met ham en kaas. Op het brood is olijfolie gedaan. Ik vind dit vies en neem alleen brood met jam.

Om 8.00 uur vertrekken we. De zon schijnt volop.

Vóór ons is het een beetje mistig. Achter ons schijnt de zon. Het wordt een mooie dag. Er is 23 á 25 graden voorspeld. Als we het dorp verlaten lopen we over een brug. Hier verlaten we de provincie Malaga en

komen in de provincie Cordoba.

Onder de brug staat maar een beetje water.

Bij een helling van 13% is het even pittig.

Als we terug kijken hebben we een mooi uitzicht over Cuevas Bajas,

We komen in het dorp Encinas Reales.

In de bar Eros drinken we een koffie. Daarna vervolgen we ons pad richting de rivier, die we moeten oversteken.

Iemand vertelt ons, dat dit niet mogelijk is, omdat het water van de rivier Azur veel te hoog staat. De man adviseert ons langs de verkeersweg te lopen naar Lucena.

Een paar dames zeggen ons, dat het langs de weg ca. 18 kilometer is naar Lucena. Links van de weg zien we alleen maar olijfbomen.

We komen bij een bord, waarop staat, dat het 13,2 kilometer is naar Lucena. Er staat ook een bord, dat onze route rechtsaf gaat tussen de olijfbomen. Dit lijkt ons interessanter dan steeds langs de verkeersweg.

We zien verder geen aanwijzingen meer. Het pad wordt steeds slechter en eindigt tussen de olijfbomen.

We gaan terug. Na 45 minuten staan we weer bij het bord met 13,2 kilometer naar Lucena. Dat is balen.

We komen over een brug over de Rio Azur.

We zetten er flink de pas in.

Over deze verkeersweg rijdt praktisch geen verkeer. Naast de weg alleen maar olijfbomen. We lopen stevig door.

We gaan in een boomgaard onder een boom uit de zon wat eten. Dat smaakt heerlijk. De temperatuur is gestegen tot 25 graden.

Om 13.15 uur gaan we verder. Ik verwacht, dat we om ca. 15.00 uur in Lucena kunnen zijn.

Om ca. 13.30 uur staan we bij het bord Lucena, de ingang van het dorp.

We lopen door een industriegebied met alleen meubelfabrieken langs de weg. We komen bij een wegrestaurant. Hier gaan we eten. Frietjes, aardappelcroquetjes en een gebakken eitje. Ik knap hier helemaal van op.

We zien voor ons, in de verte, 2

pelgrims lopen. Dat zouden de 2 Belgen kunnen zijn. We kunnen ze niet inhalen.

Net voor Lucena komen we weer op de originele route en zien weer regelmatig aanwijzingen naar het centrum.

De afstand van de rand van de stad tot het centrum is ca. 6 kilometer.

In het centrum vragen we een paar keer naar Hostal Sara. Het is even zoeken, maar met de hulp van GPS komen we er. We staan om 15.30 uur voor de deur. We worden ontvangen door een aardige, grappige man. We kunnen morgenvroeg om 7.30 uur ontbijten. Het Belgische echtpaar komt even later binnen. Het is leuk hen weer te treffen.

De kamer is klein en erg gedateerd, maar het is netjes.

Na de dagelijkse werkzaamheden lopen we door het centrum. Het is een levendige plaats met veel winkels en bars.

Om 17.00 uur gaan we in een bar schrijven. Om 18.00 uur gaan we in een andere bar eten, omdat hier geen mogelijkheid is.

We eten een eenvoudige, gezonde maaltijd.

Om ca. 20.30 uur liggen we in bed.

=====

Dag 6: 18 april 2018. Lucena – Dona Mencía: 28 km.

Na het ontbijt vertrekken we om ca. 8.00 uur. Hostal Sara is bekend bij de meeste Nederlandse pelgrims, die deze Camino lopen. Iedereen slaapt hier, want de mogelijkheden in Lucena zijn beperkt.

Aan het ontbijt zit ook een Fransman, die we eerder gezien hebben. Hij is nooit erg spraakzaam.

Met behulp van de GPS komen we bij het startpunt van vandaag, het oude stationsgebouw van een enkelspoorlijntje. Dit spoorlijntje is er niet meer. Men heeft er een fiets- wandelpad van gemaakt door beton te storten t.p.v. het spoorlijntje. Het spoorlijntje werd vroeger gebruikt voor het transport van olijven naar de fabrieken.

Totaal was de spoorlijn 58 kilometer lang, waarvan wij er 25 kilometer van lopen. Het is mooi weer. Het ziet er naar uit, dat het een mooie dag wordt. Vandaag verlaten we Lucena weer door een industriegebied. We komen bij het stationnetje. Het is duidelijk te zien, dat het

stationnetje al vele jaren niet meer wordt gebruikt.

Vanaf hier gaan we aan het pad beginnen. Het pad is ca. 2 meter breed.

We lopen eerst naar Cabra. Dat is ca. 14 kilometer.

Tegen de berghellingen liggen weer de bekende witte dorpjes. De berghellingen zijn begroeid met olijfbomen. Vogels

horen we bijna niet. Het is hier vrij stil in de bergen. Soms zien we een fietser of wandelaar op het pad.

Het pad heet Via Verde, de groene route. Ook staan er regelmatig borden met de tekst: Tren del Aceite, olijventrein.

We lopen over een viaduct. Dit viaduct gaat over een dal, waaronder een klein riviertje stroomt.

In de rotsen is een doorgang uitgehouwen.

Het wordt hier steeds drukker met fietsers en wandelaars. We gaan dalen richting Cabra. We verlaten hier de route om in het centrum van Cabra koffie te drinken.

De weg terug is even zoeken. We komen bij een oud stationnetje, dat nu in gebruik is als restaurantje. Bij het stationnetje staan een paar zeer oude treinstellen.

Deze plaats is vernoemd naar de rivier Rio Cabral, die hier ontspringt.

Het is nu nog 14 kilometer naar Dona Mencia, waar we overnachten.

De temperatuur is om ca. 11.30 uur opgelopen naar 23 graden.

Het blijft hetzelfde pad. Alleen zijn hier meer viaducten over de dalen en paden uitgehouwen uit de rotsen.

Na weer 5 kilometer te hebben afgelegd, gaan we op een bank wat eten. Het is de eerste bank, die we vandaag tegen komen.

Tegen de berghellingen lopen hier veel schapen. Als ze ons zien is het een gemekker van jewelste.

Ik krijg wat last van mijn voeten door het hete asfalt en ga in het gras naast het asfalt lopen. Dat loopt veel beter.

Op palen is aangegeven, wat de afstand is naar Dona Mencia.

We lopen door een lange tunnel, de Tunel de Partio. Het is in de tunnel aardedonker.

Om ca. 15.00 uur zijn we aangekomen bij het stationnetje in Dona Mencia. Het is ook een restaurantje. We eten wat en lopen met behulp van de GPS naar de albergue. We moeten ons melden bij het politiebureau. Er zijn maar 3 slaappleatsen. Die zijn al bezet door

het Belgische echtpaar en de Fransman.

De politie heeft een alternatief. Het is een nabij gelegen hostel.
We krijgen een sobere kamer. We mogen niet klagen voor € 10, - per persoon.
Na het douchen en kleren wassen gaan we in een bar schrijven.
Tot heden gaat het goed. Fysiek zijn er geen problemen. Bij Jac niet en bij mij ook niet. Geen blaren, rugpijn, etc.

=====

Dag 7: 19 april 2018. Dona Mencía – Castro del Río: 30 km.

Na het ontbijt vertrekken we.

Vlakbij het hostel kunnen we de route vervolgen.

We beginnen weer met klimmen, want het dorp ligt in een dal.

Vandaag wordt het minder klimmen. Dat is nu al te zien. De bergen voor ons zijn minder hoog.

De laatste dagen moesten we flink aan de bak. Ik ben blij, dat het vandaag minder is.

We komen weer tussen de olijfbomen.

Het is hier stil. In de verte hoor ik zo nu en dan honden blaffen. Er is wel vogelgezang.

Het is al vroeg vrij warm. Zeker 20 graden. Om ons heen zien we, dat de olijfbomen gespoten worden. De spuiters rijden mee op een tractor. Ze gebruiken geen masker. Regelmatig verdwijnen ze uit het zicht in de nevel. Het lijkt me niet gezond. Om ca. 9.30 uur zien we in de verte de plaats

Baene liggen.

Het is gelukkig vandaag meer dalen dan klimmen. We passeren een zuiltje, waarop staat, dat het nog 1090 kilometer is naar Santiago.

Het is vandaag onze 7^e wandeldag. We hebben gisteren het Belgische echtpaar en de Fransman nog gezien. Voor de rest hebben we al dagen geen medepelgrims gezien.

We komen in Baene. In het centrum gaan we koffie drinken.

In deze plaats komen we samen met de pelgrims, die in Granada zijn begonnen.

Als we verder gaan, moeten we goed opletten. Na een tijdje zien we weer pijlen. Dat maakt het een stuk gemakkelijker. Er staan weer regelmatig

paaltjes met pijlen en stickers op lantaarnpalen.

Om 10.45 uur verlaten we Baene.

Het is nog 20 kilometer naar Castro del Rio. We zullen onderweg geen dorp meer tegen komen. Sommigen zeggen, dat er onderweg nog een bar is, maar in onze gegevens staat er niets over.

Na Baene lopen we een tijdje naast een verkeersweg. Het landschap is hier totaal anders dan voor Baene. Het zijn geen bergen meer, maar heuvels. De olijfbomen blijven echter wel.

We verlaten de verkeersweg en komen op een breed pad tussen olijfbomen. Hoe kan het ook anders.

De grond, waar de olijfbomen op staan, is witter dan voorheen.

De hoogte, waar we op lopen is steeds tussen 350 en 400 meter.

We hebben mooie uitzichten over de heuvels.

We komen bij een brug, de Puente de la Maturra. Het is een brug over een lager gelegen gebied met olijfbomen. Aan de rand zien we een riviertje stromen, De Rio Badajoz.

Het weer is geweldig mooi. De temperatuur is opgelopen tot ca. 25 graden. Alles is perfect.

Na de brug gaan we linksaf. Hier staat een gebouwtje, dat op een bar zou kunnen lijken.

Alles is afgesloten en om het gebouw is het een grote bende. Als het een bar was, dan is het al lang geleden. Er staan nog wel veel lege kratten bier.

We gaan onder een boom in de schaduw zitten om wat te eten. We eten stokbrood met jam en drinken er limonade bij. Het smaakt als op een schoolreisje.

Om 13.15 uur gaan we verder.

We lopen verder over een asfaltpad. We lopen nu op een hoogte van 200 á 300 meter.

Om 14.00 uur gaan we bij een boerderij in de schaduw zitten. De boer komt er ook bij staan. Hij geeft ons beide een stuk tortilla. Het smaakt goed.

Hij zegt, dat het nog ca. 6 kilometer is naar Castro del Rio.

In de verte zien we Castro del Rio liggen. Het duurt nog enige tijd voor we Castro bereiken.

Om 14.30 uur staan we aan de rand van Castro del Rio. Over de weg komen we een herder tegen met wel 150 schapen. Dit is leuk. De schapen lopen in groep en blijven mooi bij elkaar. Als we een foto maken, zwaait de herder naar ons.

Aan de rand van Castro staat een eettentje. We gaan hier wat eten en drinken. We kunnen op een terrasje in de schaduw zitten.

Jac reserveert een hostel in Castro via Booking.com. Het is snel geregeld. We gaan naar hostel Antonio.

Als we verder gaan, is het nog 1,6 kilometer.

Om 16.00 uur zijn we in het hostel.

We worden vriendelijk ontvangen door een mevrouw en krijgen een grote kamer.

We kunnen hier onze kleren wassen en op het dakterras te drogen hangen. De mevrouw wil de kleren wel ophangen, terwijl wij in de bar gaan schrijven.

Om 19.15 uur zijn we klaar met schrijven. We halen wat boodschappen en gaan in een

restaurantje wat eten. We nemen een pelgrimsmenu met een glas wijn. Het smaakt uitstekend.

Na het eten zoeken we ons hostel op en gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 8: 20 april 2018. Castro del Rio – Santa Cruz: 24 km.

Na het ontbijt vertrekken we om 7.45 uur.

We kunnen bij het hostel de route vervolgen.

We lopen weer een stuk naast een verkeersweg.

Plots horen we onder aan de weg iemand roepen. Het zijn de 2 Belgjes. Ze zeggen, dat wij verkeerd lopen. Zij komen ons tegemoet. Wij proberen hen uit te leggen, dat ze weer naar Castro del Rio lopen. Wij weten zeker, dat wij goed lopen.

Wij lopen verder en verlaten de verkeersweg.

Even verder lopen de Belgen achter ons. Ze waren tot de conclusie gekomen, dat ze zich vergist hadden. Dat kan...

Het is om 9.00 uur al 20 graden.

In de verte zien we de plaats Espero liggen op een heuvel.

Om Espero te bereiken, moet er eerst flink geklommen worden.

Om ca. 9.45 uur zijn we in Espero. We hebben dan ruim 10 kilometer afgelegd.

Na koffie te hebben gedronken, gaan we verder.

Het is nog ca. 14 kilometer naar Santa Cruz. Het is in hoofdzaak dalen. We zouden er om ca. 13.30 á 14.00 uur kunnen zijn.

In de verte zien we Santa Cruz al liggen.

Na een uur lopen tussen olijfbomen, zien we geen Santa Cruz meer. Er zijn nu ook akkers met graan. Dat is nieuw.

Om ca. 12.00 uur lopen we over een puinpad met grote stenen. Dat is niet prettig lopen.

We komen bij een bord, waarop staat, dat de route onder water staat. En dat het bovendien erg modderig is.

We gaan het alternatieve pad volgen. De route is goed aangegeven. We vertrouwen erop, dat we verderop weer op de route komen.

Als we terug kijken, zien we Espero op een heuvel liggen.

Het pad is hier vrij hard met grote sporen van tractoren. Als het hier geregend heeft is het een grote modderpoel.

Tussen de heuvels zien we in de verte waarschijnlijk Cordoba liggen. Dat is zeker 30 kilometer verder.

Vóór ons ligt Santa Cruz. Het einddoel van

vandaag.

We komen bij een riviertje. Het water is ca. 30 centimeter diep. Er zit niets anders op dan schoenen en sokken uit en zwemmen.

Het water is koud, maar het levert wel een paar leuke foto's op.

We gaan verder richting Santa Cruz en komen bij een verkeersweg. Deze moeten we volgen naar Santa Cruz.

We lopen over een brug over een riviertje Rio Gualdajoz. Het is maar een brede sloot.

Om ca. 14.00 uur zijn we in Santa Cruz. We zien vrijwel meteen Hostal Casa José. Hier willen we overnachten. We gaan eerst wat drinken. Ondertussen komt ook het Belgische echtpaar binnen. Zij waren hier duidelijk eerder dan wij.

We eten ook wat.

Daarna gaan we douchen en kleren wassen. Het is vandaag maar een klein wasje. Gisteren

heb ik alles gewassen, vuil of niet.

Daarna gaan we schrijven. Om 17.00 uur zijn hiermee klaar.

Santa Cruz is een dorp, waar niet veel te beleven valt. Het zijn ongezellige straatjes met kleine dorpswinkeltjes.

Meestal begint een dorp of stad om ca. 19.00 uur te leven. Hier verandert niets.

Het lijkt wel of iedereen vroeg naar bed gaat. Er is vanavond niets te versieren.

Om 20.00 uur kunnen we eten. De Belgen eten hier ook. Ze vertellen over de wandelingen, die ze al hebben gedaan. Robbert heeft de Dodenmars van Bornem al 16 keer gedaan.

Om ca. 21.30 uur gaan we naar bed.

Morgen is het weer de laatste dag.

=====

Dag 9. 21 april 2018. Santa Cruz – Cordoba: 26 km.

We vertrekken om 7.45 uur.

De route loopt ook hier langs het hostel en we zijn snel het dorp uit.

Het is zwaar bewolkt, maar er is geen regen voorspeld. Laten we hopen, dat dat ook zo is. De temperatuur is goed.

We lopen over een asfaltweg tussen steeds meer graanvelden.

We hebben geen extra pelgrims gezien, ondanks dat de pelgrims, die in Granada begonnen zijn, in Baena op onze route erbij gekomen zijn gekomen.

We verlaten de weg en gaan verder over het pad met karrensporen.

Hier liggen veel akkers, die nog niet zijn ingezaaid.

Het is een pad met constant klimmen en dalen. Het zijn geen grote hoogteverschillen, maar het is toch wel vermoeiend.

Om ca. 10.00 uur nemen we een rustpauze en eten wat.

We hebben nu ca. 10 kilometer afgelegd.

We passeren een bordje, waar op staat, dat het naar Cordoba nog 13,2 kilometer is. Ook passeren we een bordje, waar op staat: Cordel de Granada. Dit is een historische route, die al heel lang bestaat.

We komen op een veel beter pad. Het pad bestaat uit gemalen puin en is goed beloopbaar.

Op de velden en paden is weinig te zien. Soms zie je een tractor op een akker, maar op het pad zijn wij, zover we kunnen zien, alleen.

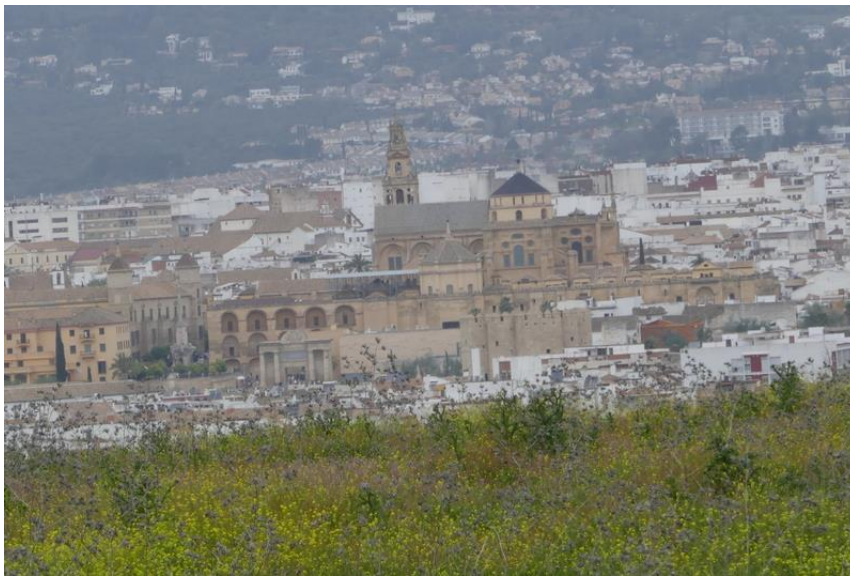

Het is en blijft heuvelachtig.

We zien de plant Agave langs het pad. Ik vind dit steeds een bijzondere plant. Dan te weten, dat het een bloem is van een vetplant. We hopen steeds, als we op een heuvel komen, dat we Cordoba kunnen zien. Het blijkt steeds niet het geval te zijn.

We passeren een bord, waar op staat, dat het nog 5 kilometer is naar Cordoba.

Na enige tijd zien we Cordoba liggen. Dat is verder dan dat het lijkt.

Om ca. 13.00 uur gaan we in het gras zitten om wat te eten.

Als we verder gaan, zien we weer een paal, waar op staat, dat het nog 5 kilometer is. De wisselende informatie is verwarrend.

De weg wordt asfalt en er komt meer verkeer op de weg.

Onze route loopt slingerend door het

landschap.

Om ca. 14.00 uur lopen we door een buitenwijk van Cordoba. In de eerste bar drinken we koffie.

Om ca. 15.00 uur lopen we over de Puente Romana. Via de brug komen we bij de Arco del Triunfo. Dan staan we op de Plaza del Triunfo. Het is hier erg warm en drukkend. Er zijn veel toeristen. Deze drukte ben ik niet meer gewend. We gaan naar de jeugdherberg, waar we

gereserveerd hebben. In de jeugdherberg zetten we onze rugtas op de kamer en lopen terug naar de Mezquita.
We kopen toegangskaartjes en gaan de moskee bekijken.

Deze is erg groot van binnen en erg mooi. Door de grote hoeveelheid pilaren kun je geen indruk krijgen van de grootte.

Vroeger was deze moskee de 2^e grootste moskee van de wereld.
Aan de buitenzijde zijn veel kapellen gebouwd, die gewijd zijn aan Christelijke heiligen.

Om 17.30 uur lopen we terug naar de jeugdherberg. We gaan douchen en schrijven.

We overleggen met de receptionist hoe we morgenvroeg het beste naar het station kunnen lopen.

We eten in de jeugdherberg. Voor € 5,- hebben we een volledige maaltijd in buffetvorm. Er is volop keuze.

===

22 april 2018.

We ontbijten in de jeugdherberg. Daarna lopen we naar het station.

We nemen de trein naar Malaga.

In Malaga hebben we dezelfde hostel gereserveerd als voor vertrek.

In het hostel vertelt de receptionist, dat niet ver van het hostel ook een treinstation is.

23 april 2018.

We vertrekken om ca. 6.00 uur naar het station voor de reis naar het vliegveld

Het vliegtuig vertrekt om ca. 9.00 uur. We zijn ruim op tijd voor een koffie.

We vliegen naar Brussel en met de trein naar Etten-Leur.

Om ca. 14.00 uur zijn we in Etten-Leur.
Corrie is blij, dat we weer thuis zijn.

Onze gedachten gaan weer uit naar november, als we deel 2 van deze Camino
Mozarabe willen gaan doen.

=====